

Досѣти се Иванчо тогава за пръстена, който държеше въ другата си свита ржка, посѣгна да рони земя съ него, но щомъ допрѣ пръстена до стената Иванчо изтрѣпна... Блѣсна предъ него силна, ослѣпителна свѣтлина и отпреде му застана грамаденъ черенъ арапинъ. Само бѣлото въ очитѣ му се бѣлѣше и, като отвори уста, жбитѣ му блѣснаха като бѣли бисери . . .

— Какво ще заповѣдате, господарю, — рече арапинътъ и се поклони учтиво на Иванчо.

А Иванчо още повече се слиса и не знаеше какво да отговори. Но като видѣ, че арапинътъ стои усмихнатъ и чакаше кротко заповѣдитѣ му, Иванчо се посъвзе и съ глухъ, едвамъ чутъ отъ вълнение гласъ прошепна:

— Гладенъ съмъ!

Арапинътъ се поклони и се скри, като че ли потъна въ земята. Непрогледенъ мракъ отново зацари. Иванчо падна въ дълбока тжга и отчаяние . . .

Но следъ малко блѣсна задъ него силна свѣтлина. Иванчо се обърна и остана съ зѣпнали уста отъ очудване и изумление. Той видѣ широка стая, цѣлъ салонъ съ постлани по пода красиви, скжпи килими, каквито никжде до сега той не бѣше виждалъ. Отъ тавана висѣха голѣми чудни лампи като черковни полилеи. На срѣдъ салона блестѣха наредени маси съ бѣлоснѣжни покривки. Върху тѣхъ свѣтѣха сребърни и златни чинии и паници и златни ножове, вилицы и лъжицы, украсени съ скжпоценни камъни . . . По стенитѣ на салона свѣтѣха чисти огледала въ златни рамки. Свѣтлината отъ лампитѣ се отражаваше въ огледалата и цѣлиятъ салонъ блещѣше чудно, вълшебно, примамливо . . .

На маситѣ, въ голѣми сребърни и златни супници и чинии дигаха пара гостби, печени фазани, чудни торти, грозде, круши, ябълки, фурми, банани, портокали и какви ли не още плодове и сладкиши . . .

Тамъ нейде въ другъ салонъ засвири сжщата оная омайна и вълшебна музика, която омая Иванчо. Дочуваха се и чуднитѣ сладки пѣсни които накараха по-рано Иванчо да се забрави . . .

Сега нашъ Иванчо се поозърна, разгледа наоколо и, като не виждаше никого другиго, той не чака да го ка-